

N:o 37.

Af herr **Lindahl**, om tull å vissa färger och färgningsämnen.

Enligt nu gällande tulltaxa äro af färger och färgningsämnen hufvudsakligen blott sådana, som icke tillverkas inom landet, belagda med tullafgift. Af svenska fabrikat inom detta område åtnjuter nemligen endast kimrök något tullskydd. Då emellertid äfven ockror och jernoxidfärger utgöra föremål för tillverkning inom landet samt dessa färgämnens handelsvärde är ungefär detsamma som kimrökens och de med tull belagda färgerna blyhvitt och zinkhvitt, synes konsekvensen fordra, att de äfven vid införsel draga samma tull eller fem öre per kilogram. Någon svårighet att vid tullbehandling skilja dem från öfriga färger, för hvilka tullfrihet åtnjutes, finnes icke.

Jag får därför hemställa, att ofvannämnda jernfärger må tullbehandlas lika med kimrök, blyhvitt och zinkhvitt, samt sålunda föreslå,

att Riksdagen ville besluta, att i tulltaxan under rubriken »Färger och färgningsämnen» äfven intagas »Ockror och jernoxidfärger, slammade eller brända», med tull per kilogram 5 öre.

De flesta målarefärger, som förekomma i handeln, äro, för att skenbart minska deras pris, mer eller mindre uppblandade med tungspat, hvilken inblandning stundom uppgår till mera än hälften af färgens vikt. Malen tungspat är belagd med tull af 5 öre pr kilogram, men målarefärger, utom vissa särskildt uppräknade, äro tullfria. För att undgå tullafgiften å tungspaten hafva färger införts i stor myckenhet dermed blandade samt blifvit såsom färger tullbehandlade. Enär

tulltaxan bör innehålla bestämmelser, som motverka ett sådant förfarande, får jag jemväl hemställa,

att Riksdagen ville besluta, att målarefärger, blandade med tungspat, skola draga tull som malen tungspat.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 28 januari 1887.

W. Lindahl.

N:o 38.

Af herr Lindahl, om förhöjning af tullen på skrifpennor.

De industrier, åt hvilka man i vårt land i synnerhet borde egna sig, äro de, som hafva till föremål tillverkning af sådana artiklar, hvar till landet sjelf eger råämnen af utmärkt beskaffenhet. Vårt jern är ett sådant råämne. Intet annat lärer vara fullt dugligt till stålpenor, en vara, som kan afsättas öfver hela verlden och vid hvars tillverkning råämnets större dyrhet icke är af någon betydelse, emedan det arbete, som måste nedläggas såväl å fabrikationen af stålpenoplåten som å sjelfva penorna, är så väsentligt, att fabrikanten är nödsakad skaffa sig den bästa råvara, som kan erhållas. Då dessutom för tillverkning af stålpenor erfordras tillgång på billig arbetskraft, i synnerhet fruntimmer, som sköta de många små maskiner, medelst hvilka de olika handgreppen vid tillverkningen utföras, synes det, att en sådan fabrikation borde vara en af de för vårt land naturligaste. Och dock finnes ännu icke någon sådan fabrik i Sverige. Orsaken dertill torde icke vara någon annan än den, att då fråga är om att i ett land införa en fabrikation, som skall täfla med en redan i utlandet i full blomstring varande, är nödvändigt att den af staten tillförsäkras någon liten fördel emot den utländska, så att den må kunna först vinna åt sig den inhemska marknaden, genom att der lemna sin vara för lägre pris, och sedan